

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **D. O.**, zast. Mgr. Pavlem Bobkem, advokátem se sídlem v Praze, AK Muchova 9/223, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 5. 2005, č. j. 63 Az 199/2004 – 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Soudem ustanovenému advokátovi Mgr. Pavlu Bobkovi **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů celkem ve výši 2558,50 Kč, které mu budou proplaceny do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Výše uvedeným rozsudkem zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ministerstva vnitra ze dne 3. 11. 2004, č. j. OAM-3129/VL-07-11-2004, kterým žalovaný dle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“) zamítl žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen "stěžovatelka") včas kasační stížnost.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že při projednání žádosti o azylu došlo k pochybení žalovaného, když tento nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4 správního řádu, ustanovení § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967Sb. správního řádu, dále žalovaný nerespektoval ustanovení § 34 odst. 1 správního řádu. Dále stěžovatelka uvádí, že rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Stěžovatelka má v zemi původu problémy pro zaviněnou autonehodu ze strany poškozeného. Její problémy jsou zdánlivě soukromého charakteru. Jsou odrazem poměrů na Ukrajině. Odkázala na čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádala o ustanovení právního zástupce, o tlumočníka. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal její stížnosti odkladný účinek.

Na základě žádosti stěžovatelky o ustanovení bezplatného zástupce z řad advokátů ustanovil soud usnesením ze dne 17. 1. 2006, č. j. 63 Az 199/2004 - 42 stěžovateli zástupce Mgr. Pavla Bobka a tohoto dne 6. 3. 2006 vyzval, aby kasační stížnost ve lhůtě 1 měsíce doplnil tak, že uvede konkrétní důvody kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Zástupce stěžovatele doplnil kasační stížnost dne 31. 3. 2006. V doplnění opakovaně uvádí, že správní orgán nezjistil skutkový stav věci, když hodnotil situaci stěžovatelky obecně, nikoli s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu.

Stěžovatelka podává svou kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Již pohovoru uvedla, že vlast opustila z důvodu, že jí a jejímu manželovi bylo vyhrožováno mužem, kterému manžel v roce 1998 naboural auto. Muž jim vyhrožoval zmrzačením i zabitím. V případě návratu na Ukrajinu se stěžovatelka obává, že tento muž vyhrůžky splní. Tyto problémy dle mínění stěžovatelky nejsou pouze soukromého charakteru a to s odkazem na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Stěžovatelka uvádí, že žádost o azyl nepodala z důvodu, že by se chtěla vyhnout uloženému trestu vyhoštění, ale z důvodu, že se obává o život a zdraví své i svého manžela. Stěžovatelka odkazuje na čl. 13 odst. 2, čl. 14 odst. 1 a čl. 23 odst. 1 Všeobecné deklarace lidských práv.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 27. 4. 2006. Oprávněnost podané kasační stížnosti popírá, má za to, že jak rozhodnutí tak napadený rozsudek byly vydány v souladu se zákonem. V dalším odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení. Žalovaný konstatuje, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona. Pokud tedy v řízení o azylu vyplynula nepochybná skutečnost, taxativně uvedená v ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nezkoumal již žalovaný další důvody pro udělení azylu. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a návrh na přiznání odkladného účinku nepodporuje.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností, vyšel přitom z právního stavu platného v době vydání napadeného

rozhodnutí (§ 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně. Navíc je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 27. 10. 2004 na základě žádosti stěžovatelky o udělení azylu, v němž stěžovatelka uvedla, že v roce 1998 se stala účastnicí dopravní nehody, kterou zavinil manžel. Po dobu dvou let spláceli poškozenému náhradu škody. Poškozený své finanční požadavky neustále zvyšoval a stěžovatelka s manželem odmítli platit. Poté jim bylo ze strany poškozeného vyhrožováno. O azyl stěžovatelka požádala, neboť jí bylo uděleno správní vyhoštění a do vlasti se vrátit nechce. V pohovoru konaném dne 30. 10. 2004 své důvody zopakovala a uvedla, že si na vyhrožování poškozeného u kompetentních orgánů své vlasti nestěžovala. Přiznala, že vstoupit do azylového řízení se rozhodla poté, co byla příslušníci cizinecké policie o této možnosti informována. Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne 3. 11. 2004 rozhodnutí, kterým žádost o azyl stěžovatelky zamítl jako zjevně nedůvodnou v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že důvodem podání žádosti stěžovatelky o udělení azylu je snaha vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohla požádat o azyl dříve.

Proti předmětnému rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, v níž vytkla žalovanému porušení celé řady procesních ustanovení. Krajský soud namítaná procesní pochybení neshledal a proto žalobu zamítl kasační stížností napadeným rozsudkem. Krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn správně, žalovaný si patřil potřebné podklady pro rozhodnutí a v souladu se zákonem zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu s odkazem na ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou.

Výše uvedený rozsudek napadla stěžovatelka včas kasační stížností.

Stěžovatelka podává svou kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., namítá tedy nezákonnost rozhodnutí krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatelka je přesvědčena, že jí měl být udělen azyl, když má problémy s poškozeným z dopravní nehody, který jí a jejímu manželovi vyhrožuje.

K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné vylučuje možnost posuzovat podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Rozhodnutí podle ustanovení § 16 zákona o azylu znamená, že nastoupí-li některý v tomto ustanovení předpokládaný důvod, žalovaný se nemůže žádostí o azyl zabývat meritorně a žádost zamítne jako zjevně nedůvodnou. V daném případě byla žádost o azyl stěžovatelky zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle odst. 1 písm. k) výše citovaného ustanovení, neboť žalovaný zjistil, že stěžovatelka vstoupila na území ČR na turistické vízum dne 9. 4. 2004 a nelegálně zde v hotelu H. pracovala do doby udělení správního vyhoštění, tj. do 5. 10. 2004 a teprve poté požádala o azyl, ačkoliv tak mohla učinit dříve. Byl tedy dán důvod pro zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Proto nebylo na místě vůbec zkoumat důvody stěžovatelky pro udělení azylu podle § 12 ani rozhodovat o existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud v souladu s názorem krajského soudu dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když za výše uvedené situace žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou; tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti o jejích důvodech pro udělení azylu a opuštění vlasti tedy nejsou právně relevantní. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto není dán.

Protože stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

Stěžovatelce ustanovil krajský soud pro řízení o kasační stížnosti zástupce advokáta podle ust. § 35 odst. 7 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení v tomto případě odměnu za zastupování a hotové výdaje platí stát. Při určování výše odměny a náhrady hotových výdajů advokátovi vycházel Nejvyšší správní soud z vyhlášky č. 177/1996 Sb. Dospěl k závěru, že zástupci stěžovatelky náleží odměna podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky, tedy za dva úkony právní služby po 1000 Kč /§ 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky a § 7 této vyhlášky/. Dále ji náleží náhrada hotových výdajů za dva úkony ve výši po 75 Kč (§ 13 odst. 1, 3 cit. vyhlášky). Vyúčtované náklady Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatelky přiznal, protože odpovídají obsahu spisu. Zástupce stěžovatelky je registrován jako plátce daně z přidané hodnoty a výše této mu uplatněné daně je v souladu s ust. § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zák. č. 235/2004 Sb. Celkem tak zástupci stěžovatelky náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 2150 Kč, zvýšená o DPH v sazbě 19% ve výši 408,50 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu